

ПРОРОКЪ

Вървя напуснатъ азъ отново
И кръвъ бѣлѣжи моя ходъ,
Изъ погледа ми живо слово
Споява заникъ и възходъ.

Духътъ съ любовь свѣта обсеби,
И черни тайни разгадахъ,
Орисаний заключенъ жребий,
На моя родъ безсилний гряхъ.

Ала къмъ менъ умраза зина
Изъ слѣпи виещи тѣлпи,
Дѣ всѣки мигъ расте въ година
И никога врагътъ не спи.

Днесъ всѣка стѣпка буди споменъ
За звѣръ стоглавъ, за бѣсенъ градъ,
Зове тамъ подвигътъ огроменъ,
И нѣма връщане назадъ. —

Ти жива си, о пѣсень строга,
Черъ панцирь пази дѣвственъ ръстъ!
О слово, мечъ отъ тма и огънь,
Вѣставай обичъ, скръбъ и мѣсть!